

[Jørgen Estrup]

Endelig er det altså ikke mindst en hjælp til selvhjælp, i og med at man siger til de ledige: Vi har nogle ordentlige tilbud at give jer, men vi venter også, at I selv vil være med – ja, vi forventer faktisk, at I tager et medansvar. Der er altså tale om, at rettigheder og pligter forenes.

Dermed synes jeg, at vi har lagt op til en virkelig perspektivrig nyorientering på arbejdsmarkedspolitikens område.

Endelig er der som et sidste element i forslaget finansieringen, hvor man kan sige, at der også sker en understregning af, at parterne på arbejdsmarkedet ikke blot kan sidde med hænderne i skødet, men faktisk har et medansvar både for finansieringen af sådanne aktiviteter til forebyggelse af ledighed og forbedring af de lediges situation og for at holde dagpengeudgifterne i ro.

Tilsammen synes jeg, der er lagt op til en ny situation i arbejdsmarkedspolitikken og til en bedre dialog mellem parterne, regeringen og Folketingets partier, som burde kunne føre til endnu flere konstruktive forslag i den kommende tid.

Bollmann (CD):

Ministerens forslag indeholder en lang række ændringer af forskellige love med det sigte at forstærke indsatsen mod langvarig ledighed. Forslaget har jo været på trapperne nu efterhånden i nogen tid. Flere af initiativerne har vi selv været med til at drøfte og udforme indgående med ministeren, specielt før regeringsskiftet, så vi må generelt sige, at der i de foreslåede initiativer ligger mange virkelig positive tanker, som vi har meget stor sympati for.

Jeg behøver vel ikke at gentage alt, hvad der har været sagt om det positive i forslagene, men jeg vil gerne understrege først og fremmest forslaget om arbejdstilbud og uddannelsestilbud og derudover præciseringen af rådighedsreglerne; det har vi stor sympati for. Selve sigtet – det med at få en stor del, ikke mindst unge, den rigtige vej ind på arbejdsmarkedet, ind i systemet – er vi meget glade for. Derimod kan vi selvfølgelig være bekymret over, om der i de forslag, vi skal behandle senere her i dag, ligger en risiko for, at lige så mange ryger den anden vej ud, men det vil vi vende tilbage til under behandlingen af de kommende lovforslag.

Jeg vil også nævne et par andre spørgsmål, som vi har været med til at drøfte her i salen og

andre steder. F.eks. synes vi, at ønsket om, at a-kasserne får en mere aktiv rolle i formidlingen, er en god idé. Det har vi altid ment, og det er vi også tilfredse med nu.

Men jeg har også noteret mig, at bistandsklienter er særlig omtalt i ministerens fremsættelsestale, bl.a. i forbindelse med inspirationskurserne. Det er et lille hjørne, og det kan ikke siges at være en tilstrækkelig indsats over for den gruppe, men det er da et skridt i den rigtige retning. Så hvad det angår, kan jeg tilslutte mig meget af det, der er sagt indtil nu.

Men det, som volder CD de største problemer – og det vil jeg bruge lidt mere tid på – er finansieringen, for det er der jo ikke ret mange der har talt om. Det drejer sig her om, at arbejdsgiveren fremover skal betale første ledighedsdag.

Jeg vil gerne begynde med at sige, at vi i CD generelt ikke synes, det er et rigtigt signal til erhvervslivet at sige til dem, at de skal betale, i en situation, hvor det drejer sig om at begrænse hvervenes omkostninger. Kun ca. 9 måneder efter omlægningen af arbejdsmarkedsafgifterne indfører man her en helt ny afgift.

Man kan selvfølgelig sige, at det er lige meget, hvad vi mener om det, fordi der er indgået et stort forlig. Ja, det må vi erkende er tilfældet, men hvis man tæller stemmer op her i salen, er det i hvert fald ikke ligegyldigt, hvad vi mener om et af de næste punkter på dagsordenen, nemlig lovforslag nr. L 57. Men det vil jeg vente med at kommentere, til vi når dertil.

Men jeg synes, der på en række områder er grund til betænkeligheder. Ministeren bruger som argument, at hovedsigtet er en adfærdsregulering for at modvirke utilsigtet anvendelse af dagpengesystemet. Det formål er naturligvis meget smukt, og det er vi meget enige i. Jeg vil også tro, at en række virksomheder, måske især de større, vil have mulighed for at ændre adfærd. Men jeg er bange for, at en del mindre virksomheder ikke har samme muligheder for at tilrettelægge en mere fleksibel arbejdsrutine, og derfor kan man frygte, at det igen primært er de små virksomheder, det kommer til at ramme.

Jeg synes også, det er betænkeligt for specielle brancher – det har vi jo hørt om også i den offentlige debat – hvor aftaler, sædvaner og overenskomster ikke giver nogen mulighed uden videre i hvert fald.